

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa [...] Bank [...] S.A. w W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych
i Autostrad w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 listopada 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 października 2012 r., sygn. akt VI ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od strony pozwanej Skarbu Państwa - Generalnego
Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad kwotę 1800 (jeden tysiąc
osiemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej na występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do kwestii możliwości stosowania art. 885 w zw. z art. 902 k.p.c. do wierzytelności obejmującej jednorazowe świadczenie pieniężne wykonywane częściami.

Stanowiska strony skarżącej co do istnienia istotnego zagadnienia prawnego nie można jednak podzielić. Kwestia stosowania art. 885 w zw. z art. 902 k.p.c. do różnego rodzaju świadczeń pieniężnych była już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. Z orzecnictwa tego wynika jednoznaczny wniosek o konieczności wąskiej interpretacji skutków zajęcia określonych we wspomnianych przepisach. Zdaniem Sądu Najwyższego, art. 885 k.p.c. w zw. z art. 902 k.p.c. nie ma zastosowania do wierzytelności, polegającej na obowiązku spełnienia świadczenia jednorazowego, jeżeli do rozporządzenia nią doszło przed zajęciem, a wymagalność wierzytelności następowała po zajęciu (por. wyrok z 15 lutego 2008 r., I CSK 357/07, OSNC 2009, nr 4, poz. 62), ani nawet w stosunku do wierzytelności periodycznych wynikających ze stosunku najmu (por. wyrok z 24 października 2007 r., IV CSK 210/07, OSNC 2008, nr 12, poz. 145). W kontekście tak jednoznacznie ukształtowanej linii orzecniczej nie można uznać, że ocena stosowania wspomnianych przepisów do świadczeń jednorazowych, nawet jeśli ich spełnienie miałoby być dokonane częściami, stanowi rzeczywiście istotne zagadnienie prawne.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aw

es